Lange, schitterende rivier

LIZ MOORE

LANGE SCHITTERENDE RIVIER

Vertaald door Inger Limburg

INDIGO

Oorspronkelijke titel *Long Bright River*. Riverhead Books, imprint van Penguin Random House LLC, Londen
© 2020 Liz Moore, Inc.
© 2027 Nederlandse vertaling Inger Limburg / Indigo

Alle rechten voorbehouden. Niets uit deze uitgave mag worden verveelvoudigd, opgeslagen in een geautomatiseerd bestand, of openbaar gemaakt in enige vorm of op enige wijze, hetzij elektronisch, mechanisch of enige andere manier, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever. Tekst- en datamining van (delen van) deze uitgave is uitdrukkelijk niet toegestaan.

All rights are reserved, including those for text and data mining, AI training and similar technologies.

Omslagontwerp bij Barbara
Omslagillustratie © Trevillion
Foto auteur © Laura Stevens
NUR 305/330
ISBN 9789028454682
ISBN 9789028454699 (e-book)
ISBN 9789028455429 (audiobook)
www.indigoboeken.nl
Indigo maakt deel uit van Park Uitgevers

Voor M.A.C.

Valt er over het Kensington van vandaag, met zijn lange winkelstraten, zijn paleisachtige residenties en fraaie woonhuizen, nog iets te zeggen wat niet al bekend is? Een stad binnen een stad, zich nestelend tegen de boezem van de verstilde Delaware. Bruisend van bedrijvigheid, bezaaid met fabrieken zo talrijk dat de opstijgende rook de hemel verduistert. Het gegons van de nijverheid is te horen tot in alle hoeken van deze uitgestrektheid. Een gelukkige, tevreden bevolking, in overvloed genietend in een land van overvloed. Dappere mannen, bevallige vrouwen en een kranige jonge generatie die de teugels zal overnemen wanneer de vaders zijn heengegaan. Hulde aan Kensington! Een sieraad voor het continent – een glorieuze kroon op de stad.

– Uit *Kensington; A City Within a City* (1891)

Heerst er verwarring op het eilandje?
Laat wat gebroken is gebroken blijven.
Je legt het met de goden lastig bij:
het valt niet mee de orde terug te krijgen.
Er is ontreddering die erger is dan dood,
onheil op onheil, pijn op pijn,
verzuchtend zwoegen met een grijzer hoofd,
de harten afgemat door lange strijd
en ogen tureluurs van sterrenkijken.

Maar, op een bed van amaranth en moly rustend,
hoe heerlijk (als warme lucht ons zuchtend in slaap sust)
met één oog halfopen
onder een duistere, hemelse lucht,
die lange schitterende rivier zo rustig
uit de paarse heuvels te zien stromen —
de lokroep van bedauwde echoklanken
door holle grotten horen kaatsen —
om het water smaragdgroen te zien vallen
tussen talloze acanthuskransen zo volmaakt!
Om niets te horen dan het brosse water,
alleen te horen waar het zoet onder de pijnen blaakt.

– Alfred, Lord Tennyson, uit 'De Lotus-Eters',
vertaling Pim te Bokkel

LIJST

Sean Geoghehan; Kimberly Gummer; Kimberly Brewer, de moeder en de oom van Kimberly Brewer; Britt-Anne Conover; Jeremy Haskill; de jongste twee zoons van DiPaolantonio; Chuck Bierce; Maureen Howard; Kaylee Zanella; Chris Carter en John Marks (één dag na elkaar, slachtoffers van dezelfde vervuilde partij, schijnbaar); Carlo, wiens achternaam ik nooit kan onthouden; de vriend van Taylor Bowes en een jaar later Taylor Bowes zelf; Pete Stockton; de kleindochter van onze oude buren; Hayley Driscoll; Shayna Pietrewski; Dooney Jacobs en zijn moeder; Melissa Gill; Meghan Morrow; Meghan Hanover; Meghan Chisholm; Meghan Greene; Hank Chambliss; Tim en Paul Flores; Robby Symons; Ricky Todd; Brian Aldrich; Mike Ashman; Cheryl Sokol; Sandra Broach; Ken en Chris Lowery; Lisa Morales; Mary Lynch; Mary Bridges en haar nichtje, die even oud was als zij, en haar vriendin; Jim; de vader en de oom van Mikey Hughes; twee oudooms die we zelden zagen. Onze voormalige leraar, meester Paules. Brigadier Davies van het 23e district. Onze nicht Tracy. Onze nicht Shannon. Onze vader. Onze moeder.

NU

‘Er ligt een lichaam bij het spoor langs Gurney Street. Vrouw, onbestemde leeftijd, waarschijnlijk een overdosis,’ zegt de centraliste.

Kacey, denk ik. Dat is een tic, een reflex, iets scherps dat in mijn onderbewustzijn sluimert en elke keer als er een melding over een vrouw binnenkomt dezelfde boodschap naar hetzelfde primitieve deel van mijn hersenen zendt. Daarna komt de ratio lusteloos en ongeïnspireerd aangesjokt, een gedweeë, gelaten soldaat die me onderhoudt over kansberekening en statistieken: vorig jaar zijn er in Kensington negenhonderd mensen overleden aan een overdosis. Niet één van hen was Kacey. En verder, zegt deze schildwacht verwijtend, ben je blijkbaar vergeten dat je altijd professioneel moet blijven. Recht je schouders. Glimlach een beetje. Ontspan je gezicht, niet fronsen, niet je kin laten zakken. Doe je werk.

Ik heb Lafferty vandaag alle oproepen laten beantwoorden, als een soort vervolgtraining. Nu knik ik naar hem en hij schraapt zijn keel en veegt zijn mond af. Hij is nerveus.

‘2613,’ zegt hij.

Het nummer van onze wagen. Correct.

De centraliste gaat verder. Anonieme melding. Het telefoontje kwam uit een cel – een van de cellen die nog langs Kensington Avenue staan, en voor zover ik weet de enige die het nog doet.

Lafferty kijkt me aan. Ik kijk hem aan en gebaar: doorvragen.

‘Oké,’ zegt Lafferty in zijn portofoon. ‘Over.’

Fout. Ik breng mijn portofoon naar mijn mond en spreek duidelijk. ‘Is er meer bekend over de locatie?’

Als ik het gesprek heb beëindigd, geef ik Lafferty een paar tips en benadruk ik nog eens dat hij niet bang moet zijn om helder te communiceren met de centralisten – groentjes praten vaak nogal hakkelig en op een mannelijke toon; waarschijnlijk overgenomen van films en series. En ik benadruk ook nog eens dat hij zo veel mogelijk details moet zien los te krijgen.

Maar nog voordat ik uitgesproken ben, zegt Lafferty: 'Oké.'

Ik kijk hem aan. 'Mooi zo.'

Hoewel ik hem pas een uur ken, begin ik al een beetje door te krijgen wat voor vlees ik in de kuip heb. Hij praat graag – ik weet nu al meer over hem dan hij ooit over mij zal weten – en hij is een beetje onecht. Een streber. Met andere woorden, een blaaskaak. Iemand die zo bang is om arm, zwak of dom genoemd te worden dat hij elk klein minpuntje op die vlakken probeert te verdoezelen. Ik daarentegen ben me er ten zeerste van bewust dat ik arm ben. Zeker nu, sinds er geen cheques van Simon meer binnenkomen. Ben ik zwak? In bepaalde opzichten wel, denk ik: koppig misschien, eigenwijs, dwars, niet snel geneigd om hulp te aanvaarden, ook als ik die hulp goed kan gebruiken. En ik ben ook bang, in fysieke zin: ik ben niet zo'n agent die zonder aarzelen in de baan van een kogel springt voor een vriend, niet zo'n agent die blindelings een drukke straat op rent om een vluchtende verdachte te pakken. Arm: ja. Zwak: ja. Dom: nee. Ik ben niet dom.

Vanochtend was ik te laat voor de briefing. Alweer. De derde keer deze maand, tot mijn schande, en ik haat het om te laat te komen. Stiptheid is zo'n beetje de eerste vereiste voor een politieagent. Toen ik het zaaltje binnenliep – een saaie, felverlichte ruimte zonder meubels, met als enige decoratie de loslatende politieaffiches aan de muur – stond brigadier Ahearn op me te wachten, met zijn armen over elkaar.

'Fitzpatrick,' zei hij. 'Fijn dat je kon komen. Je rijdt vandaag met Lafferty in 2613.'

'Wie is Lafferty?' vroeg ik zonder nadenken. Het was niet grappig bedoeld. Aan Szebowski, die in de hoek zat, ontglipte een luide lach.

'Dat is Lafferty,' zei Ahearn wijzend.

Eddie Lafferty, tweede dag bij dit district, zat aan de andere kant van de zaal aandachtig zijn lege logboek te bestuderen. Hij keek me even ongemakkelijk aan. Toen boog hij zich naar voren, alsof er iets op zijn pas gepoetste, blinkend schone schoenen zat. Hij tuitte zijn lippen. Floot zachtjes. Ik kreeg bijna medelijden met hem.

Tot hij naast me in de bijrijdersstoel zat.

Wat ik in het eerste uur van onze kennismaking over Eddie Lafferty te weten ben gekomen: hij is drieënveertig, dus elf jaar ouder dan ik. Een late instromer bij het korps van Philadelphia. Voordat hij vorig jaar de toelatingstoets deed werkte hij in de bouw. ('Ik heb nog steeds weleens last van mijn rug,' vertelt Lafferty. 'Niet verder vertellen.') Hij heeft zijn praktijkstage net afgerond. Hij heeft drie ex-vrouwen en drie bijna volwassen kinderen. Hij heeft een vakantiehuisje in de bergen. Hij doet aan gewichtheffen. ('Ik ben een fitnessfanaat,' vertelt Eddie Lafferty.) Hij heeft brandend maagzuur. Af en toe heeft hij last van constipatie. Hij is opgegroeid in het zuiden van de stad en woont nu in Mayfair. Hij heeft met zes vrienden een gezamenlijke seizoenskaart voor de Eagles. Zijn laatste ex-vrouw was in de twintig. ('Misschien was dat het probleem,' vertelt Lafferty, 'dat ze zo onvolwassen was.') Hij golft. Hij heeft twee

pitbulls uit het asiel, ze heten Jimbo en Jennie. Hij speelde honkbal op de middelbare school. De brigadier van onze eenheid, Kevin Ahearn, zat ook in zijn team en was degene die opperde dat de politie misschien iets voor hem was. (Ik snap wel wat hij in hem zag.)

Wat Eddie Lafferty over mij te weten is gekomen in het eerste uur van onze kennismaking: ik hou van pistache-ijs.

De hele ochtend heb ik geprobeerd om Eddie Lafferty, tijdens de weinige stiltes die hij liet vallen, in elk geval wat basiskennis over onze wijk bij te brengen.

Kensington is een van de nieuwere buurten in het, voor Amerikaanse begrippen, stokoude Philadelphia. Het werd rond 1730 aangelegd door de Engelsman Anthony Palmer, die een onbestemd lapje grond aanschafte en vernoemde naar een statige wijk in Londen waar het Britse koningshuis graag verbleef. (Misschien was Palmer ook een blaaskaak. Of, in mildere bewoordingen, een optimist.) De oostgrens van het huidige Kensington ligt op ongeveer anderhalve kilometer van de Delaware, maar in de beginjaren strekte de wijk zich uit tot aan de oever van die rivier. De wijk dreef dan ook aanvankelijk op scheepsbouw en visserij, maar begon zich halverwege de negentiende eeuw te ontwikkelen tot industrieel centrum. In zijn glorietijd was Kensington een van de grootste producenten van ijzer, staal, textiel en – misschien wel toepasselijk – medicijnen. Maar toen een eeuw later overal in de VS fabrieken dichtgingen, begon de wijk te verloederen, eerst langzaam, toen steeds sneller. Een groot deel van de inwoners verhuisde naar het centrum of trok juist de stad uit, op zoek naar ander werk; anderen bleven, uit loyaliteit of omdat ze hoopten dat het tij zou keren. Tegenwoordig bestaat de populatie van Kensington vooral uit Ierse Amerikanen – die hier in de negentiende en twintigste eeuw naartoe zijn verhuisd – en een nieuwere groep met een Puerto Ricaanse of andere Latijns-Amerikaanse achtergrond. Daarnaast zijn er, aflopend in omvang, Afrikaanse, Aziatische en Caribische gemeenschappen.

Het huidige Kensington wordt doorsneden door twee verkeersaders: Front Street, die langs de westrand van de wijk noordwaarts loopt, en Kensington Avenue – in de volksmond 'de Ave' genoemd, liefkozend of vol verachting, afhankelijk van wie het zegt. De Ave begint bij Front Street en strekt zich uit naar het noordoosten. De Market-Frankford-

metro – meestal 'de El' genoemd, want in een stad die Philly heet, moet de hele infrastructuur uiteraard ook een afkorting krijgen – rijdt hier over een verhoogd spoor dat Front Street en Kensington Avenue volgt, waardoor beide wegen een groot deel van de dag in schaduwen gehuld zijn. De spoorlijn wordt geschraagd door stalen pijlers, blauwe poten op tien meter afstand van elkaar, waardoor het geheel iets wegheeft van een monsterlijke rups die zich boven de wijk verheft. De meeste seks- of drugsgerelateerde transacties in Kensington beginnen op een van deze twee wegen en eindigen in een zijstraatje, of vaker nog in een van de vele onbewoonde huizen of op de braakliggende terreinen waarmee de straatjes en stegen bezaaid zijn. De nering in de hoofdstraten is vooral samengesteld uit nagelsalons, afhaaltenten, telefoonwinkels, buurtwinkels, koopjeswinkels, witgoedhandels, pandjeshuizen, gaarkeukens, andere liefdadigheidsinstellingen en bars. Ongeveer een derde van de winkelpanden staat leeg.

En toch is de buurt in opkomst – zoals te zien is aan de appartementencomplexen die nu links van ons verrijzen, op een groot stuk grond dat braak heeft gelegen sinds een sloopkogel korte metten heeft gemaakt met de fabriek die er ooit stond. Aan de kant van Fishtown, waar ik ben opgegroeid, schieten nieuwe bars en winkels uit de grond. Ze worden opgezet door frisse, jonge mensen: ambitieus, rijk, naïef, een makkelijke prooi. Daarom hecht de burgemeester zoveel waarde aan beeldvorming. 'Meer politie,' zegt de burgemeester. Meer politie, meer politie, meer politie.

Het giet, waardoor ik langzamer moet rijden dan ik gewend ben als ik op een melding afga. Ik noem de namen van de bedrijfjes waar we langskomen, en die van de eigenaren. Ik vertel over recente misdrijven waarvan Lafferty mijns inziens op de hoogte moet zijn (elke keer fluit Lafferty of schudt hij zijn hoofd). Ik vertel wie onze bondgenoten zijn. Door de raampjes zien we de gebruikelijke mengelmoes van mensen die op zoek zijn naar een shot en mensen die net uit hun roes ontwaken. De helft van de mensen zinkt langzaam ter aarde, omdat hun benen hen niet meer kunnen dragen. De Kensington-buiging, zo wordt het genoemd door mensen die grappen maken over dat soort dingen. Ik hoor niet bij die mensen.

Sommige vrouwen hebben een paraplu. Ze dragen wintermutsen,

donsjacks, spijkerbroeken, vuile sneakers. Wat leeftijd betreft lopen ze uiteen van onder de twintig tot bejaard. De overgrote meerderheid is wit, hoewel verslaving geen onderscheid maakt op grond van huidskleur of levensbeschouwing. De vrouwen hebben bijna geen make-up op, alleen soms een dikke kring zwarte eyeliner. De vrouwen die hier hun diensten aanbieden, dragen geen kleren waaraan je dat kunt afzien, maar iedereen weet het: het zit 'm in de blik, een lange, starre blik op alle bestuurders van voorbijrijdende auto's, op alle voorbijlopende mannen. Ik ken veel van die vrouwen, en een aantal van hen kent mij ook.

'Dat is Jamie,' zeg ik tegen Lafferty, als we langs haar rijden. 'Dat is Amanda. Dat is Rose.'

Ik beschouw het als onderdeel van zijn training om deze vrouwen te leren kennen.

Op de hoek van Kensington en Cambria zie ik Paula Mulroney. Ze loopt vandaag op krukken, hinkt ongemakkelijk op één been en wordt kletsnat van de regen omdat ze geen vrije hand heeft voor een paraplu. Haar blauwe spijkerjasje is schrikbarend donker geworden. Waarom gaat ze niet naar binnen, vraag ik me af.

Ik speur snel de omgeving af, op zoek naar Kacey. Dit is de hoek waar zij en Paula zich meestal ophouden. Af en toe krijgen ze ruzie of zijn ze boos op elkaar en dan gaat een van hen even ergens anders staan, maar dan zie ik ze een week later weer samen, met de armen joviaal om elkaar heen geslagen, Kacey met een bungelende sigaret in haar mond, Paula met een fles water, sap of bier in een papieren zak.

Vandaag is Kacey nergens te bekennen. Ik realiseer me dat ik haar al een tijdje niet heb gezien.

Paula ziet onze auto aankomen en knijpt haar ogen tot spleetjes om te zien wie erin zitten. Ik til twee vingers van het stuur bij wijze van groet. Paula kijkt naar mij, dan naar Lafferty, en richt haar gezicht vervolgens naar de hemel.

'Dat is Paula,' zeg ik tegen Lafferty.

Ik overweeg nog wat meer informatie te geven. Ik zat bij haar op school, zou ik kunnen zeggen. Ze is een vriendin van de familie. Ze is een vriendin van mijn zus.

Maar Lafferty is alweer overgestapt op een ander onderwerp: deze keer zijn maagzuur waar hij al bijna een jaar last van heeft.

Ik weet niets terug te zeggen.